

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 97

(abril de 2018)

*Brasil, Gran Bretaña, África
subsahariana*

FMI: "hacer verde la economía",
"ecologizar el crecimiento"

**Catálogo
de Publicaciones
del POSI**

[http://posicuarta.org/
cartasblog/wp-content/
uploads/2017/07/
Catalogo2017.pdf](http://posicuarta.org/cartasblog/wp-content/uploads/2017/07/Catalogo2017.pdf)

Després de la sentència del cas Gürtel va esclatar la crisi

Després de la detenció per corrupció i blanqueig de capitals de l'exministre Zaplana, la sentència de l'Audiència Nacional sobre la trama Gürtel suposa un nou element de la crisi política latent, que després d'ella ha pres una dimensió qualitativament més aguda. Tota la premsa afí al règim ho admet. No només és que s'hagi condemnat a uns quants corruptes, és que la sentència estableix, negre sobre blanc, la responsabilitat del PP, l'existència d'una "caixa B" de pagaments en negre, i fins i tot que l'encara president del Govern, Mariano Rajoy, va mentir a les seves declaracions davant el tribunal. La direcció de CCOO assenyala en un comunicat que ha fet públic que "de no actuar a temps per solucionar aquesta situació, podríem assistir a una greu deterioració de l'estabilitat política i institucional de la democràcia espanyola"

La condemna al PP no ve de qualsevol lloc. L'Audiència Nacional no és un tribunal qualsevol. Successora del franquista Tribunal d'Ordre Públic, representa la quinta essència del règim, i està molt lluny de ser un tribunal independent. Per contra, obeeix pel cap alt profund del règim, amb la Corona al fons. La sentència suposa que, per salvar a les institucions, el tribunal ha decidit sacrificar al govern Rajoy i al propi PP.

La sentència només posa de manifest el que ja se sabia: que no és un assumpte particular sinó que és un entramat institucional de corrupció i que el PP, les seves estructures, els seus diferents clans des dels "anticorrupció" de Cifuentes -de la qual es van apresurar a lliurar-se aprofitant -o tal vegada provocant- els escàndols del màster i dels furtos de cremes en un supermercat- als mes podrits aznaristas estan implicats.

La sentència posa negre sobre blanc el que era un secret a veus: que el PP és una associació de malfactors. No és secundari que el tribunal, en la sentència, hagi cregut necessari evidenciar la responsabilitat política de Rajoy.

Però no és solament la crisi d'un partit, sinó la crisi de tot un règim que fa que aquesta s'estengui a tots els partits que d'una manera o una altra ho sostenen.

Ara bé, el PP no és un partit qualsevol, no és un partit més. El partit que ha aglutinat al gruix dels franquistes és la repre-

sentació política del propi aparell d'Estat.

Com a emanació d'aquest aparell corrupte, és el més corroït pels escàndols de corrupció. Algun columnista assenyala que dels 14 ministres que tenia el govern Aznar de 2002, 12 han estat perseguits per delictes relacionats amb la corrupció. La saviesa popular diu, amb més retranca, que dels quals van participar en les noces de la filla d'Aznar només falten per processar els cambres.

La sentència de l'Audiència Nacional pot coincidir en un aspecte amb les resolucions i pronunciaments dels tribunals d'Alemanya, de Bèlgica, de Suïssa i d'Escòcia sobre els polítics catalans fugits. Resolucions que mostraven que les institucions de la Unió Europea també desconfiaven de la capacitat de Rajoy de solucionar la crisi política. Però amb una diferència important: alguns d'aquests posicionaments europeus demanaven una negociació amb els representants del poble català. L'Audiència Nacional apunta en sentit contrari: els jutges tracten de recuperar l'aparell franquista.

Així, els dirigents de Ciutadans, que són amb Rajoy els primers responsables dels Pressupostos recentment aprovats, apareixen almenys per a sectors importants de l'aparell d'estat i del capital financer com a garants de mantenir i portar més lluny la línia de Rajoy. Al mateix moment en què a Catalunya piquets de matons de Ciutadans i falangistes tracten d'imposar la seva llei als carrers.

La moció de censura, una sortida?

El moment és molt perillós per als partidaris de l'ordre burgès que el Règim del Monarquia garanteix. La "crisi catalana" està molt lluny de tancar-se. En aquesta situació, tots s'apressen a esborrar diferències per salvar al règim. El PSOE es compromet a imposar la Constitució portant, si fa falta, més lluny el 155. El PNB ha votat els pressupostos, trencant el seu compromís de no fer-ho mentre el 155 se seguís aplicant a Catalunya (després de consultar, pel que sembla amb el PDeCAT), per "garantir l'estabilitat". En tot cas, l'aprovació dels pressupostos va portar un breu respir d'alleujament de la UE, el FMI i els governs europeus. Avui, després de la sentència de l'Audiència Nacional, la situació exigeix una volta de

rosca, i surt la proposta d'una "moció de censura", avançada per Pablo Iglesias i que Pedro Sánchez s'ha apressat a presentar i a la qual diverses forces parlamentàries han mostrat el seu suport. Un govern que no negocia amb els nacionalistes, que no els fa concessions, però accepta el vot dels seus diputats.

Que dubte cap que centenars de milers de treballadors i treballadores, de pensionistes, de dones, de joves van saludar l'oportunitat de lliurar-se, per fi, de l'odiat govern del PP, però el fet és que els qui presenten, defensen i recolzen la moció es veuen compromesos en una maniobra que tracta de presentar les coses com si hi hagués solució democràtica dins del règim i les seves institucions, com si bastés un simple recanvi de govern i fos possible "regenerar i netejar" les institucions.

Aconseguiran el seu objectiu? No és clar. La crisi oberta i el propi canvi de govern suposen una crida a la classe treballadora i als pobles a intervenir. Pedro Sánchez ha dit que l'objectiu de la moció de censura és convocar noves eleccions quan es "estabilitzi" la situació, i demana un termini per "recuperar la normalitat, atendre urgències socials i derogar algunes lleis". El comunicat fet públic per la direcció confederal de CCOO demana que "les forces democràtiques aconseguixin un compromís de regeneració institucional per formar un nou govern que prepari la transició cap a unes eleccions generals", però serà aquest el mateix objectiu de la majoria treballadora? Qui pot garantir que el moviment de masses no aprofita la conjuntura per exigir la immediata derogació de la LOMCE, de la Llei-Mordassa, de la reforma laboral, de la Reforma de pensions de 2013, de totes les retallades en la sanitat, l'ensenyament, els serveis socials, els salaris i drets dels empleats i empleades públics? És impensable que la pujada d'un nou govern no suposi per a molts militants l'oportunitat de replantejar des del diàleg polític l'exigència del poble català de decidir lliurement? Són exigències elementals, sí, però incompatibles amb el règim que ha sustentat tots i cadascun d'aquests atacs. Per a molts, la lluita per aquestes reivindicacions concretes pot establir la relació entre les aspiracions socials, democràtiques, nacionals amb la batalla contra el Règim Monàrquic.

Tal vegada per evitar aquesta situació, Ciutadans i molts mitjans de premsa defensors del règim insisteixen que, en tot cas, la moció de censura no ha de donar lloc a la formació d'un nou govern que actuï de debò, sinó que ha de tenir caràcter "instrumental" i portar a la convocatòria immediata d'eleccions, amb l'esperança que les enquestes encertin i les guanyi Ciutadans.

Tal vegada altres sectors econòmics i polítics europeus dubtin del resultat d'unes eleccions i que Ciutadans tingui condicions per lliurar amb bé la seva ofensiva. En qualsevol cas no hi ha sortida de fons "parlamentària" (encara que això no vol dir que no es convoquin eleccions). Però això només serà, en el millor dels casos, guanyar

temps davant l'enfrontament inevitable entre els treballadors i els pobles i la Monarquia.

Netejar a fons la podridura del règim

En la crisi que ja ha esclatat, els treballadors i els pobles es juguen molt. Volen, sens dubte, la caiguda de Rajoy, i volen aprofitar-la per aconseguir els seus propis objectius, però això exigeix una aliança de treballadors i pobles per recuperar els drets democràtics i socials perduts i impedir que segueixi el curs antidemocràtic i antisocial. És, al nostre entendre, el camí de la República.

Però totes les organitzacions dels treballadors tenen davant si la responsabilitat d'impedir que es mantingui la política antisocial i antidemocràtica de Rajoy. Si

deixen passar la pretensió de continuïtat d'El País i els banquers, demà seria més difícil impedir que s'apliqui el programa antisocial i d'enfrontament civil.

No és el moment de participar en noves maniobres per salvar al règim monàrquic, sinó de lluitar units per totes les reivindicacions socials i democràtiques. El rei i el règim ja han pres partit contra la democràcia.

A aquest dilema es confronten les organitzacions que enfonsen les seves arrels en el combat de la classe obrera, dels pobles, dels drets socials i democràtics: o emprar les seves forces per salvar al règim monàrquic, fidel defensor dels interessos del capital financer, o posar-se al capdavant del combat d'emancipació social i democràtic.

Torna a Guanyar Nicolás Maduro amb el 68% **Va triomfar la resistència del poble treballador i la sobirania de la nació veneçolana**

Alberto Salcedo, Maracaibo,
22 de maig de 2018

El candidat del Front Ampli de la Pàtria Nicolás Maduro va aconseguir 6.190.612 vots en les eleccions presidencials, el candidat derrotat Henri Falcón—el qual abans de donar els resultats el CNE, va desconèixer el procés electoral per pressions d'EUA— va acumular 1.917.036 vots. La participació van ser 9.132.655 electors, el 46,2% del padró.

S'expressa un suport majoritari a la revolució bolivariana. Derrota de l'oposició en els seus dos vessants: la que va cridar a participar amb la seva proposta de dolaritzar l'economia posant en perill la sobirania nacional, i dels qui van cridar a abstenir-se, fent anomenats a la intervenció estrangera. Així mateix, va ser derrotada la política nord-americana i la dels seus governs aliats, que amenacen amb desconèixer el resultat electoral i aplicar més sancions, jugant a la caotització progressiva.

El triomf del chavisme es mostra plagat de dificultats i contradiccions. Una abstenció del 54% té un significat important en un context de confrontació de classe oberta alimentada per la ingerència imperial, per l'amenaça d'intervenció militar. Hi ha un descens progressiu de la votació chavista. Enmig de les més adverses circumstàncies: sabotaje a l'economia, boicot a les monedes nacionals, inflació induïda, bloqueig econòmic, cridat a l'abstenció electoral, sancions econòmiques, arremeses injerencistes. És una victòria de la resistència del poble treballador.

L'ofensiva imperial no es farà esperar

El president espanyol, Mariano Rajoy, estudiarà les "mesures oportunes" en el marc de la UE després d'un escrutini que no va respectar "les normes democràtiques mínimes". Donald Trump, ha limitat les operacions amb bons del deute veneçolà, Mike Pompeo, secretari d'Estat d'EUA, va

sostenir que el seu país prendrà mesures per "restablir" la democràcia a Veneçuela.

I ara què?

La principal promesa electoral de Maduro va ser prendre les regnes de la situació econòmica després del 20 de maig. Avui, en l'acte de la seva proclamació, ha cridat a tots els sectors a una discussió àmplia i participativa. Compta amb el poder polític i una oposició delmada, dividida. Des de diferents sectors de treballadors, populars, camperols, comuns s'ha vingut plantejant la necessitat d'un Pla Nacional d'Emergència que impliqui accions contundents, no convencionals i revolucionàries, en àrees prioritàries de l'economia: en conseqüència proposem la necessitat de l'articulació dels treballadors del camp i la ciutat i sectors populars per empènyer amb força un pla d'emergència a favor de la nació i els treballadors:

La producció d'aliments, la recuperació i millora del sistema de salut públic, del sistema educatiu nacional, altres serveis públics, sotmesos a severa i transparent avaluació amb participació popular de treballadors/es.

Recuperació dels salaris, accés als Comitès Locals de Proveïment i Producció, defensa i aplicació de la LOTT.

L'atac a la moneda, el boicot financer... exigeixen avui més que mai el control de la banca per l'Estat, i una reforma tributària que faci pagar al capital i a les grans empreses majors impostos.

Participació protagonista del poble treballador organitzat en tot el procés.

(extractes de l'article que podeu trobar íntegrament al web)

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reus, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reus, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta